

3. neděle velikonoční A

Ukáž mi, Pane, cestu k životu. (Žl 16,11)

První čtení

Skutky apoštolů 2, 14.22-28

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštolů) a slavnostně promluvil: "Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé – pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: 'Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznámils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.'"

Druhé čtení

1 Petr 1,17-21

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdělili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými (věcmi) pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkrvněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil (teď) na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Evangelium

Lukáš 24,13-35

Ještě ten den (první po sobotě) se ubírali dva z učedníků do vesnice zvané Emauzy, která je vzdálena od Jeruzaléma šedesát honů. Hovořili spolu o tom všem, co se stalo. Jak tak hovořili a uvažovali, přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim. Ale jako by jim cosi zdržovalo oči, takže ho nepoznali. Zeptal se jich: "O čem tou cestou spolu rozmlouváte?" Zastavili se celí smutní. Jeden z nich – jmenoval se Kleofáš – mu odpověděl: "Ty jsi snad jediný, kdo se zdržuje v Jeruzalémě a neví, co se tam tyto dny stalo!" Zeptal se jich: "A co se stalo?" Odpověděli mu: "Jak Ježíše z Nazareta, který byl prorok, mocný činem i slovem před Bohem i přede vším lidem, naši velekněží a přední mužové odsoudili k smrti a ukřižovali. My však jsme doufali, že on je ten, který má vysvobodit Izraele. A k tomu všemu je to dnes třetí den, co se to stalo. Některé naše ženy nás sice rozrušily: Byly časně ráno u hrobu, nenalezly jeho tělo, přišly a tvrdily, že měly i vidění andělů a ti prý říkali, že on žije. Někteří z našich lidí odešli k hrobu a shledali, že je to tak, jak ženy říkaly, jeho však neviděli." A on jim řekl: "Jak jste nechápaví a váhaví uvěřit tomu všemu, co mluvili proroci! Což to všechno nemusel Mesiáš vytrpět, a tak vejít do své slávy?" Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje. Tak došli k vesnici, kam měli namířeno, a on dělal, jako by chtěl jít dál. Ale

oni na něho naléhali: "Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil." Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi. Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, pronesl nad ním požehnání, rozlámal ho a podával jim. (Vtom) se jim otevřely oči a poznali ho. On jim však zmizel. Tu si mezi sebou řekli: "Což nám nehořelo srdce, když k nám na cestě mluvil a odhaloval smysl Písma?" Ještě tu hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma. Tam našli pohromadě jedenáct (apoštolů) i jejich druhy. Ti řekli: "Pán skutečně vstal a zjevil se Šimonovi." Oni sami pak vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba.

K zamyšlení

– **...dva byli na cestě...** Dva jdou po ulici, ubití a unavení – tak jako my na naší cestě. Bez směřování, vnitřně rozpolcení, plní beznaděje, strachu, zoufalství, bezvýchodnosti, když se naše životní plány nevyvíjí tak, jak bychom si přáli... Někdy utíkáme sami před sebou, pevně se držíme minulosti a snažíme se vyhnout našim vlastním životním plánům...

– **zatímco se oni ... navzájem svěřovali se svými myšlenkami, přišel k nim Ježíš... Ale oni byli jako slepí...** Dva jsou na cestě a třetí k nim hovoří. Vypadá to, že je to něco obyčejného, běžného, srozumitelného. Ale přesto se tu děje něco více. To vnější být na cestě dává do pohybu i to vnitřní "být pohnutý". Hovořit o tom, co nás dává do pohybu, je velmi důležitým prvním krokem ven z deprese.

Také ten společný hovor přináší nebezpečí, že se budeme pohybovat kolem sebe samotných, to znamená, že jsme raněni slepotou. Naše oči jsou "zavřené" – zavřené zklamáním, upnuté na vlastní představu o spáse. Jsme vnitřně prázdní a jakoby vyhořelí. Pohled na hlubší životní souvislosti se ztratil, smysl našeho života nám již není zřejmý, sami sobě jsme se stali hádankou... Nebereme vážně to, že nás někdo doprovází. Ale přesto nás doprovází, starostlivě, aby nás nevydělil, aby nás neobtěžoval, nenutí nás vybrat si tu konkrétní cestu, určitý postoj, aniž by respektoval naší svobodu...

– **Zeptal se jich... zůstali smutně stát... nemusel toto všechno Mesiáš vytrpět?** Když jde o naše hluboké a opravdové otázky ("Odkud přicházím? Kam kráčím? Jak to spolu souvisí?"), je nevyhnutelné, abychom zůstali stát. V tom, že zůstaneme stát, zastavíme se, nám pomáhá právě ten cizinec, abychom se podívali na naše zkušenosti jako v zrcadle. Někdy přinese tento pohled strach a nejistotu. Nejdříve nechápeme to, co vidíme, bráníme se tomu. Ale cizinec nás vede starostlivě dále a spouští v nás procesy stávání se. Objevují se důvěra, naděje a víra, že život jde novým směrem. V netušeném, co nás potkává, se mění ta mrtvá víra v nové bytí.

– **...lámal chléb... a oni ho poznali... pak ho již neviděli...** Na cestě, ve slovech, ve vyprávění o tom, co náš život naplňuje, formuje a pohybuje – nebo také ho činní strnulým – cítíme snad již ve svých srdcích, kdo je ten, který s námi kráčí. Avšak teprve při společné hostině, při lámání chleba, při sdílení se s naší každodenností, s tím, co nás všechny spojuje, teprve tehdy ho rozpoznáváme, Jeho, který vstal z mrtvých.

V tu samou chvíli, kdy ho poznali, zmizel – tuto zkušenost mají všichni svědkové velikonoční události: Ježíše zakouší jako zmrtevýchvstalého, ale nemohou ho zadržet. Ale to také není zapotřebí. Jeho přítomnost zapálila naše srdce. Tam, kde se nám otevrou oči, prožijeme novým způsobem zachraňující a spásonosnou Boží přítomnost. Nezměnila se naše každodenní skutečnost, ale náš pohled na ní.

– **Ještě v tutéž hodinu se vydali na cestu...** Cesta vede opět k počátečnímu bodu, ale setkání se se skutečností, která nás tam čeká, se změnilo. Ne bez odvahy, ubití, ustrašení se setkáváme s každodenní skutečností. Našli jsme naše směřování a náš cíl!

To, co naplňuje srdce, o tom hovoří naše ústa. Nutí nás, abychom se s tím, čím jsme byli obdarováni, rozdělili s ostatními. **A tak někdy, uprostřed dne, oslavujeme svátek zmrtevýchvstání...**

3. neděle velikonoční A

Ukáž mi, Pane, cestu k životu. (Žl 16,11)

První čtení

Skutky apoštolů 2, 14.22-28

V den letnic vystoupil Petr s ostatními jedenácti (apoštolů) a slavnostně promluvil: "Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé – pozorně vyslechněte mou řeč! Bůh vám dal svědectví o Ježíši Nazaretském mocnými činy, divy a znameními, které, jak víte, konal Bůh skrze něho mezi vámi. A on byl vydán, jak to Bůh předem rozhodl a předpověděl, a vy jste ho rukama bezbožníků přibili na kříž a zabili. Ale Bůh ho vzkřísil, zbavil bolesti smrti, protože nebylo možné, aby zůstal v její moci. David přece o něm říká: 'Mám Pána před očima stále, je mi po pravici, abych se neviklal. Proto se raduje mé srdce a můj jazyk jásá. Ano i mé tělo odpočine v naději, neboť nevydáš mě podsvětí napospas, nedopustíš, aby tvůj Svatý podlehl porušení. Oznamils mi cesty života, naplníš mě blahem před svou tváří.'"

Druhé čtení

1 Petr 1,17-21

Milovaní! Když říkáte Otec tomu, který soudí nestranně každého podle jeho činů, žijte v bázni po dobu svého vyhnanství. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jak jste ho zdělili po předcích, byli vykoupeni ne snad nějakými (věcmi) pomíjejícími, stříbrem nebo zlatem, nýbrž drahou krví Krista jako bezúhonného a neposkvrněného beránka. On byl ovšem k tomu vyhlédnut už před stvořením světa, ale pro vás se objevil (teď) na konci časů. Skrze něho jste uvěřili v Boha, který ho vzkřísil z mrtvých a oslavil, takže když věříte, můžete zároveň v Boha i doufat.

Evangelium

Jan 21,1-14

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, (a to) u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jím řekl: "Půjdu lovit ryby." Odpověděli mu: "I my půjdeme s tebou." Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytily. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich

zeptal: "Dítky, nemáte něco k jídlu?" Odpověděli mu: "Nemáme." On jim řekl: "Hod'te síť na pravou stranu lodi, a najdete." Hodili ji tedy, a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb. Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: "Pán je to!" Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci došli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě sté loket, a táhli síť s rybami. Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a (vedle) chléb. Ježíš jim řekl: "Přineste několik ryb, které jste právě chytili." Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, (bylo jich) stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: "Pojďte snídat!" Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: "Kdo jsi?" Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání.

K zamyšlení

"Jdu lovit ryby" – říká Petr a ostatní učedníci jdou s ním. A co by měl jiného člověk dělat? Velikonoce skončily. Je tu každodenní realita všedního dne. Učedníci jdou lovit ryby; my jdeme zpět do práce, do školy. Každý nadále loví v moři svého každodenního života... jako učedníci! A tuto noc nechytí nic. Stojí zde s prázdnými rukama. Zkušenost marnosti. Námaha k ničemu! Nadarmo se lopotili! Kdo z nás to nezná? To je každodenní realita. Tehdy i dnes.

A pak přijde otázka: Máte něco k jídlu? – To je otázka namířená na nás, zda máme z čeho žít – z čeho můžeme skutečně žít. A oni odpoví: Ne! Nemáme nic: prázdné chudé ruce, hladové žaludky, toužící srdce. Nemáme nic. Nic, co by utišilo náš hlad. Nic, co by ozářilo naši temnotu. Nic, co by vyplnilo naši prázdnotu. Ale on říká: Rozhod'te sítě! To znamená: Jděte ještě jednou do práce! Jděte do marnosti, do neúspěchu. Jděte – jak vám to já říkám. A pak se stane zázrak naplnění. Z marnosti se stane zkušenost naplnění.

Evangelium útěchy. Jak často je obtížné věřit v každodenním životě. Zkušenost marnosti nás sklíčuje, rezignujeme nebo se hněváme. Cítíme, že často se zapomeneme v bezvýznamném hašteření, hádce nebo klevetění a tím promarníme čas místo toho, abychom si kladli důležité životní otázky.

A právě zde stojí Ježíš a zve nás. Říká: Nezáleží na vás, ale na vašich nápadech a konceptech! Záleží na tom, jestli necháte vzkříšeného vstoupit do svých životů. Tedy: Nemusíte to dělat. Já vám to daruji – nečekaně, nezaslouženě, bez zásluhy. Neexistuje žádný obraz velikonoce, který by ukazoval vzkříšeného Krista bez jeho ran. Může to být snad znamení tajemství, že velikonoce zviditelňují všechny rány? Bolesti a zranění nemohou jen tak "zmizet" (marnosti našeho života nemůžeme ignorovat), ale skrze velikonoční tajemství se rozzáří, dostanou nový rozměr. Kristus nás zve, abychom slavili velikonoce nadále ve svých vlastních životech. Obdarovává nás svou vlastní přítomností, která nás posiluje a dává nám sílu. "Vezměte a jzte!"

(Wilhelm Benning)